

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/215/2020
Identifikačné číslo spisu:	7716217398
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7716217398.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Petríkovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobkyne V. L., bývajúcej v W., J. W. XX, zast. Mgr. Ivicou Štiglitzovou, so sídlom v Rožňave, Šafárikova 8, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o zaplatenie 2 852 € s príslušenstvom a vydanie zmenky, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 19Csp/182/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. augusta 2019, sp. zn. 2Co/279/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. mája 2018 č. k. 19Csp/182/2016-84 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2 852 € s úrokom z omeškania 5% z dlžnej sumy ročne od 21. januára 2017 do zaplatenia, II. výrokom mu uložil povinnosť vydať žalobkyni originál zmenky č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 27. marca 2014 všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. výrokom priznal procesne úspešnej žalobkyni plnú náhradu trov konania proti žalovanému. Súd prvej inštancie tak rozhodol o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX uzavretej dňa 27. marca 2014 (ďalej aj „zmluva“) majúť vykonaným dokazovaním za preukázané, že predmetná zmluva mala spotrebiteľský charakter a absentovali v nej náležitosti vyžadované zákonnou úpravou pre spotrebiteľské úvery, z ktorých dôvodov sa žalobkyni poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Právne vec posudzoval podľa ustanovení § 37, § 52, § 54, § 451 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“), § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Z výpovede žalobkyne zistil, že napriek zneniu formulárového textu zmluvy o tom, že úver je jej poskytnutý na podnikateľský účel, žalobkyňa si v skutočnosti požičala finančné prostriedky pre osobné potreby dcéry, čo žalovanému pri uzavretí

zmluvy aj výslovne uviedla, lebo v čase uzavretia zmluvy vykonávala iba opatrovateľskú činnosť v Rakúsku, na výkon ktorej činnosti žiadne finančné prostriedky nepotrebovala. Údaje o vykonávaní opatrovateľskej služby v Rakúsku poskytla zamestnankyni žalovaného pri uzatváraní zmluvy na jej vyzvanie a bez upovedomenia o tom, aby to malo za následok, že úver jej bude poskytnutý ako podnikateľke, ktorou v skutočnosti nebola. Konštatoval, že len všeobecný údaj o tom, že fyzická osoba - žalobkyňa je zapísaná v živnostenskom registri Rakúska, v zmysle ktorej legislatívy vykonáva podnikateľskú činnosť, neosvedčuje, že finančné prostriedky pre ňu poskytnuté slúžili na podnikanie, čomu nasvedčoval charakter výkonu činnosti - opatrovateľská služba. V ďalšom poukázal na to, že nekalému konaniu žalovaného pri uzavretí zmluvy v neprospech žalobkyne nasvedčoval aj obsah zmluvy, keď nebolo spochybnené, že reálne bola žalobkyni poskytnutá len suma 2 600 €, ktorá bola uvedená aj v žiadosti o poskytnutie úveru, ale navyše sa tam nachádzal údaj aj o tzv. nominálnej hodnote úveru 7 896 €, keď z povahy podstaty pojmu „nominálna hodnota“, tento údaj mohol zodpovedať iba sume finančných prostriedkov, ktoré boli žalobkyni poskytnuté. Úver poskytnutý žalobkyni teda neobsahoval žiadnu dohodu o úrokoch, iba paušálnu odmenu neadekvátnu v pomere k poskytnutým finančným prostriedkom. Súd prvej inštancie hodnotil zmluvu o úvere uzavretú so žalovanou ako spotrebiteľskú, ktorá neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/, z ktorých dôvodov sa tento úver považoval podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 za bezúročný a bez poplatkov. Prijatím plnenia na strane žalovaného nad rámec toho, čo žalobkyni skutočne poskytol, žalovaný získal bezdôvodné obohatenie podľa § 451 OZ, ktoré je povinný vydať. V konaní nebolo sporné, že oproti sume finančných prostriedkov žalobkyni poskytnutých vo výške 2 600 €, táto žalovanému poukázala až sumu 5 452 €, preto žalovanému bola uložená povinnosť na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2 852 € zodpovedajúcej rozdielu medzi plnením, na ktoré žalovanému vznikol nárok, a úhradami žalobkyne nad rámec jej povinností, teda poskytnutých bez právneho dôvodu. Nakoľko žalovaný bol v omeškaní s vrátením finančných prostriedkov, súd prvej inštancie priznal žalobkyni tiež nárok na úroky z omeškania v súlade s § 517 ods. 1, 2 OZ vo výške úrokov vyplývajúcich z § 3 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. od času omeškania s plnením dlhu po doručení žaloby od 21. januára 2017 až do zaplatenia. Zohľadňujúc fakt, že žalobkyňa žiadala aj vydanie originálu zmenky č. XXXXXX-XXXXX, keď podľa textu zmluvy bol jej úver zabezpečený blankozmenkou, súd uložil žalovanému aj povinnosť na vydanie zmenky, keďže podľa § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), keď plne procesne úspešnej žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. augusta 2019, č. k. 2Co/279/2018-130 potvrdil I. vyhovujúci výrok rozsudku okresného súdu a zmenil II. zaväzujúci výrok rozsudku okresného súdu tak, že žalobu o povinnosti na vydanie zmenky zamietol. V odôvodnení uviedol, že v časti I. výroku rozsudku o peňažnej povinnosti žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolacie dôvody neboli naplnené. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Súdom prvej inštancie prijaté skutkové a právne závery o prejavoch vôle pri uzatváraní zmlúv a povahe zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou. Okolnosti v danom prípade plne opodstatňujú záver, že v súvislosti s uzatvorenou zmluvou a označením žalobkyne ako podnikateľky a účelu úveru ako podnikateľského, sa žalovaný celkom vedome a cielene dopustil konania v rozpore s dobrými mravmi založeného na klamlivom, nepoctivom obchodnom konaní, ktoré je zákonom zakázané (§ 4, § 7 zák.č. 250/2007 Z.z.) v snahe vyhnúť sa uplatňovaniu právnej úpravy vzťahujúcej sa na spotrebiteľa (§ 54 OZ, § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z.). Nebolo sporné, že posudzovaná zmluva má povahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neobsahuje náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 zákona č. 120/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, predovšetkým údaje týkajúce sa úrokovej sadzby, ročnej percentuálnej miery nákladov, celkovej čiastky, ktorú má povinnosť žalobkyňa zaplatiť, lehota splatnosti, z ktorých dôvodov je zákonu zodpovedajúci záver súdu prvej inštancie, že podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. je táto zmluva bezúročná a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný prijal od žalobkyne viac ako jej reálne poskytol, prijal plnenie bez právneho

dôvodu, ktoré je povinný vydať (§451 OZ). Rozsah finančných prostriedkov, ktoré je žalovaný podľa zmluvy povinný vrátiť titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nebol žalovaným rozporovaný. Správne je tiež rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní práva na úroky z omeškania, ktoré žalovaným nebolo spochybnené. V časti nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bol rozsudok súdu prvej inštancie zo všetkých vyššie uvedených dôvodov ako vecne správny potvrdený. Súd prvej inštancie však podľa názoru odvolacieho súdu pochybil pri posudzovaní povinnosti žalovaného na vydanie zmenky č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 27. marca 2014, v ktorej časti vychádzal z neúplných skutkových zistení a dopustil sa tiež nesprávneho právneho posúdenia veci. Za podstatné pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobkyne na vydanie zmenky, odvolací súd považoval právnu úpravu týkajúcu sa práv a povinností veriteľa a dlžníka zo zmenkových právnych úkonov, osobitne, ak zmenkou zabezpečovaný záväzok má povahu záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy. Pričom poukázal na Spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 20. októbra 2015, č. 93 zverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR č. 8/2015, a rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci Česká sporitelňa a.s. c/a Feichter C-419/2011 z 14. marca 2013. Súdna judikatúra a právna úprava vytvorila základný rámec na poskytnutie spravodlivej ochrany práv spotrebiteľom voči dodávateľovi, ktorý zneužíva svoje práva alebo výslovne koná v rozpore so zákonom, ak uplatňuje nároky zo zmenky týkajúce spotrebiteľskej zmluvy. V danom prípade niet pochyb, že ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ku ktorému dňu mala byť vydaná blankozmenka, § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. výslovne upravoval zákaz zabezpečenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy formou zmenky, teda blankozmenka je neplatným právnym úkonom, z ktorého sa nemôže žalovaný, ani jeho prípadný právny nástupca, domôcť práva voči žalobkyni ako spotrebiteľovi. Zo zákonnej úpravy podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodiť povinnosť na vydanie zmenky vo väzbe na neplatnosť tohto právneho úkonu. Žalobkyňa netvrdila, ani to z konania nevyplyva, aby sa žalovaný ako veriteľ snažil uspokojiť pohľadávku zo zmluvy predložením zmenky, a aby zaplatila sumu uvedenú na zmenke. Povinnosť na vydanie zmenky je totiž viazaná len na splnenie sumy, na ktorú je zmenka vystavená. Ak sa žalobkyňa dovoľavala nároku na vydanie zmenky z dôvodu všeobecnej ochrany svojich práv, tieto sú jej v zmysle právnej úpravy, ako aj ustálenej súdnej judikatúry garantované, lebo z neplatnej zmenky činia bezcennú listinu. Rozhodnutie o trovách konania vyplýva z § 255 ods. 2 a § 396 ods. 3 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolaiteľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený dovolací dôvod odôvodňovala tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení rozhodnutia v bode č. 32 na strane 9 uviedol, že „právna judikatúra a súdna prax vytvorila základný rámec na poskytovanie spravodlivej ochrany práv spotrebiteľom voči dodávateľovi, ktorý zneužíva svoje práva alebo výslovne koná protizákonne“, avšak sám odvolací súd túto ochranu spotrebiteľovi neposkytol. Žalobkyňa má právo v zmysle ustanovení CSP žiadať žalobou vec vydať, a teda jeho nárok na vydanie zmenky je odôvodnený a zákonný, avšak odvolací súd mu toto právo na vydanie zmenky zamietol a nárok nepriznal. Zároveň odvolací súd neuviedol ani jeden zákonný a právne relevantný dôvod, ktorý by vyplynul z úvah, ktorými sa riadil, prečo nepriznal žalobcovi nárok na vydanie zmenky proti žalovanému. Práve z platnej judikatúry vyplýva, že bolo vydaných niekoľko tisíc rozhodnutí aj napriek vytvorenému rámcu súdnej a zákonnej úpravy vo veci spotrebiteľov, proti ktorým si veritelia uplatnili nároky zo zmeniek. Takým spôsobom žalobkyni súd odňal právo na spravodlivý súdny proces. Rozhodnutiu odvolacieho súdu žalobkyňa vytýka neposkytnutie ochrany práv a nenaplnenie základných zásad CSP a ústavných zásad, a to zásady spravodlivého procesu a to tým, že žaloba na vydanie veci je klasickým druhom žalôb, ktorou si žalobca môže uplatniť svoje právo na vydanie veci, ktorou zmenka ako cenný papier v zmysle právnej teórie je a procesné právo taký typ žaloby vo svojom ustanovení § 137 CSP pripúšťa (príkladmo výpočet druhu žalôb s poukazom na prax súdov rozhodujúcich o vydaní veci). Podľa názoru žalobkyne nie je prípustné, aby akýkoľvek súd rozhodol nad rámec odvolacích dôvodov a argumentov žalovaného, (ktorý odvolanie vo veci samej podal), vyhľadával argumenty tak, aby našiel dôvod na zamietnutie žaloby v odvolacom konaní s použitím právnych predpisov, ktoré zamietnutie žaloby ani neodôvodňujú. Súd je povinný poskytnúť správny výklad zákona, povinný postupovať v zmysle platných právnych predpisov a konať v ich medziach a poskytovať ochranu základných práv tej strane sporu, na ktorej toto právo zakotvené v zákone a predpisoch je. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto

odklonu. V napadnutom rozhodnutí odvolací súd nepodal dôkladné a presvedčivé odôvodnenie, prečo žalobu o vydanie veci zamietol, ak existujú rozhodnutia v skutkovo a právne totožných veciach s rozhodnutím v prospech žalobného návrhu (vydanie veci - zmenky). Jediným dôvodom odvolacieho súdu bol argument, podľa ktorého má žalobkyňa zabezpečenú silnú ochranu, ak by žalovaný podal návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, príp. iným spôsobom si uplatňoval právo zo zmenky. K trovám konania namietala žalobkyňa, že by jej mali byť priznané trovy konania za pomer úspešnosti v konaní v zmysle ustanovení CSP, podľa ktorých sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatňuje zásada zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) vzhľadom na to, že v podstatnej časti žaloby mala úspech v oboch konaniach. V prejednávanom prípade nie je pomer úspechu strán ani zhruba rovnaký a z uvedeného dôvodu podľa názoru žalobkyne rozhodol odvolací súd nesprávne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Navrhla, aby dovolací súd rozhodol podľa § 449 CSP tak, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu zruší, alternatívne, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná právo na náhradu trov konania žalobkyni.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že dovolanie nie je prípustné a preto navrhol, aby ho dovolací súd odmietol eventuálne po jeho vecnom preskúmaní zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je procesne prípustné, nie však dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Z obsahu (§ 124 CSP) podaného dovolania vyplýva námietka dovolateľky v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia.

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi zmätočnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. K uvedenému dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na

ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

12. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

13. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESJP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

14. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

16. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu a taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery o bezdôvodnom obohatení a zamietnutí žaloby žalobkyne v časti o vydanie zmenky. Okolnosti, ktoré ho viedli k predmetnému právnomu záveru zdôvodnil konkrétne v bodoch 13. až 34. svojho odôvodnenia, v ktorých sa (podľa názoru dovolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou strán sporu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen

poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa vyjadril a náležite odôvodnil dovolateľkou namietané nevydanie blankozmenky, keď najskôr vyhodnotil úverovú zmluvu, vo vzťahu ku ktorej bola blankozmenka vydaná - zabezpečovací prostriedok, ako spotrebiteľskú zmluvu. Ďalej sa odvolací súd venoval právnej úprave blankozmenky a jej previazanosti so spotrebiteľskou zmluvou, ktorú zabezpečovala, pričom zdôraznil nevyhnutnosť súdnej kontroly poukazujúc na príslušnú judikatúru dovolacieho súdu a Európskeho súdneho dvora (pozri body 28. a 29. odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu). Vo vzťahu k námietke dovolateľky apelujúcej na nedostatok argumentácie odvolacieho súdu má dovolací súd za to, že v danom prípade ide o jej prostý nesúhlas a nestotožnenie sa s rozhodnutím krajského súdu a jeho ponúknutým vysvetlením o zamietnutí jej návrhu na vydanie blankozmenky a jej dostatočnej ochrany prostredníctvom práv vyplývajúcich z právnej úpravy, na ktorú reflektuje judikatúra.

16.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

16.2. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobkyňa uvádzala v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočностnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

17. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto v tejto časti dovolanie žalobkyne ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

18. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodila aj z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

18.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto

právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka v dovolaní podrobila kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu v časti o zamietnutí návrhu na vydanie zmenky, obšírne vysvetľovala, v čom vidí nesprávnosť právneho záveru odvolacieho súdu, s ktorým sa nestotožňuje a rozvíja s ním právnu polemiku, pričom akcentuje, že má právo v zmysle ustanovení CSP žiadať žalobou vec vydať a jej nárok na vydanie zmenky je odôvodnený a zákonný. Posudzujúc podané dovolanie žalobkyne z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) možno ustáliť, že primárne otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) dovolateľka namieta otázku, či je možné uložiť žalovanému (veriteľovi) povinnosť vydať originál blankozmenky na základe žaloby spotrebiteľa o vydanie veci, ak bola blankozmenka vyhotovená v rozpore s výslovným zákonným zákazom zabezpečiť záväzok spotrebiteľa týmto prostriedkom (§ 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z.).

21.1. Na základe uvedeného dovolací súd konštatoval, že dovolanie je v danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Vo vzťahu k vyššie vymedzenej otázke dovolací súd uvádza, že takto vymedzená právna otázka skutočne nebola v čase podania dovolania (09. decembra 2019, č.l. 161 spisu) dovolacím súdom vyriešená, avšak medzičasom rozhodovacia činnosť odvolacieho súdu túto predmetnú otázku riešila, a to v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/7/2020 z 30. marca 2022, ale táto nebola zodpovedaná v čase rozhodovania súdov v základnom konaní. Dovolací súd potom vychádzajúc z obsahu (§ 124 CSP) dovolania konštatoval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

22. V rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/7/2020 dovolací súd po primárnom konštatovaní, o nemožnosti zabezpečiť spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. zmenkou alebo šekom, mimo iného dospel k záveru, že zo žiadneho ustanovenia príslušných právnych predpisov pre žalovaného (veriteľa) nevyplýva povinnosť vydať zmenku z dôvodu zamedzenia jej budúceho použitia vo väzbe na jej neplatnosť, preto odvolací súd v danom prípade postupoval správne, keď ustálil neexistenciu povinnosti žalovaného (veriteľa) vo sfére hmotného práva vydať žalobcovi (dlžníkovi) zmenku, aj keď táto bola vydaná v rozpore s právom.

22.1. Vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/7/2020 dovolací súd zdôraznil osobitné postavenie spotrebiteľa a jeho ochranu v prípade nenáležitého zabezpečenia spotrebiteľskej zmluvy zmenkou v rozpore so zákonom s poukazom na spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93/2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. „-I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: - pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; - pokiaľ súd nevzhliadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. - II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. - III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.“ Účelom vydávania stanovísk najvyšším súdom je v zmysle ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch zabezpečenie jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Spoločné

stanovisko občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. R 93/2015 ako prostriedok zabezpečenia jednotného výkladu a jednotného používania zákonov je pre súdy nižšej inštalácie vo veciach, v ktorej bol uplatnený nárok zo zmenky, ipso facto záväzné. Zároveň platí, že spoločné stanovisko je aplikovateľné nielen na základné konanie (konanie o veci samej), ale aj na exekučné konanie.

22.2. Dovolací súd nad rámec uvedeného akcentoval absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmenky, ktorej uplatnenie na súde by spôsobilo povinnosť okresného súdu skúmať uplatnený nárok v rámci nožnej absolútnej neplatnosti, a navyše by veriteľ zodpovedal za škodu vzniknutú spotrebiteľovi porušením výslovného zákonného zákazu (§ 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z.).

22.3. Najvyšší súd tak v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/7/2020 uzavrel, že neexistuje povinnosť žalovaného (veriteľa) vo sfére hmotného práva vydať žalobcovi (dlžníkovi) zmenku, aj keď táto bola vydaná v rozpore s právom.

23. Na tomto mieste dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že senát 1 C riešil situáciu týkajúcu sa zabezpečenia spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zmenky, na rozdiel od posudzovaného prípadu, kde na zabezpečenie slúžila blankozmenka, ktorá predstavuje „.... listinu, ktorá je zámerne, podľa „dohody“ vystavená v neúplnej podobe, aby sa po neskoršom doplnení inou osobou stala skutočnou (úplnou) zmenkou. Až po svojom vyplnení sa blankozmenka stáva skutočnou zmenkou. Táto premena na dokonalú zmenku však nastáva s účinkami ex tunc, teda, ako keby už od počiatku bola táto listina uvedená do obehu ako dokonalá zmenka s tým, že až od jej vyplnenia sa možno úspešne domáhať plnenia zo zmenky“ (Kovařík, Z., Zákon směnečný a šekový, 4. vydanie. C. H. Beck: Praha, 2005, s. 48). Totožný záver vyplýva aj z judikatury, v zmysle ktorej platí, že na zmenku, ktorá bola pôvodne vydaná ako neúplná (čl. I. § 10 ZZŠ) ako blankozmenka, je po vyplnení listiny nutné hľadiť tak, ako keby bola od počiatku vydaná ako úplná (k tomu pozri uznesenie Vrchního soudu v Prahe z 26. mája 2015, sp. zn. 5Cmo 103/2015). (mutatis mutandis sp. zn. 3Obdo/59/2018, 3Obdo/65/2019). Preto je rozdielnosť použitia blanko/zmenky v posudzovaných prípadoch bez významu.

24. Vzhľadom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/7/2020 (bod 22. tohto rozhodnutia), dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolateľkou nastolenej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

25. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

26. Dovolateľkou nastolená právna otázka, či je možné uložiť žalovanému (veriteľovi) povinnosť vydať originál blankozmenky na základe žaloby spotrebiteľa o vydanie veci, ak bola blankozmenka vyhotovená v rozpore s výslovným zákonným zákazom zabezpečiť záväzok spotrebiteľa týmto prostriedkom (§ 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z.) už bola dovolacím súdom riešená v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/7/2020 s právnym záverom o neexistencii povinnosti veriteľa vydať originál (blanko)zmenky vyhotovenej v rozpore so zákonom. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu senátu rozhodujúceho v prejednávanej spore uvedený právny záver, ako aj vyššie citované úvahy smerujúce k tomuto právnemu záveru, vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/7/2020, od ktorých sa dovolací súd nepovažuje za potrebné odkloniť a na ktoré v celom rozsahu odkazuje, sú plne aplikovateľné aj na rozhodovanú vec.

27. Na základe uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že pokiaľ odvolací súd rozhodol o návrhu žalobkyne na vydanie zmenky tak, že tento návrh zamietol, uvedený záver nie je nesprávny a dovolateľka neopodstatnene namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu a ním zvolené riešenie ňou namietanej otázky spočíva v nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP), pretože odvolací súd sa svojím právnym posúdením v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

28. Nad rámec už uvedeného považuje dovolací súd uviesť, že z blankozmenky samotnej ako abstraktného cenného papiera v zásade nemožno bez ďalšieho určiť, či ide o spotrebiteľa. Pokiaľ však súd spoľahlivo zistí na základe skutočností vyplývajúcich zo žalobného návrhu, že na strane žalovaného ide o spotrebiteľa, poskytne mu ochranu prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa, pretože v prípade spotrebiteľov nie je možné odhliadnuť od ich špecifických záujmov a postavenia a súdy pri svojej rozhodovacej činnosti musia hľadať také interpretačné a aplikačné východiská, ktoré zabránia zneužívaniu práv v dôsledku aplikácie zmenkových inštitútov neprimerane v neprospech

niektorého z účastníkov zmenkového vzťahu.

28.1. Dovolací súd upozorňuje, že blankozmenka, ktorej vydania sa dovolateľka domáha, je absolútne neplatným právnym úkonom (zákon č. 129/2010 Z. z. výslovne upravoval zákaz zabezpečenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy formou zmenky ku dňu vystavenia zmenky), pričom táto skutočnosť ani nebola dovolateľkou rozporovaná. Keďže hospodárskym účelom zmenkového záväzku spotrebiteľa bolo zaistenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy resp. splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, spotrebiteľ nie je zaviazaný zo zmenky vzhľadom na výslovný zákonný zákaz zabezpečiť záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy zmenkou. Vzhľadom na absolútnu neplatnosť blankozmenky dáva dovolací súd do pozornosti, že tak ako žalovaný, ani jeho prípadný právny nástupca, eventuálne postupník sa nemôže dovolávať voči žalobkyni ako spotrebiteľovi práv vyplývajúcich z blankozmenky. Dovolací súd konštatuje, že žalovanému zo zmenky nevzniklo právo na žiadne plnenie, keďže nadobudol blankozmenku v rozpore s výslovným zákonným zákazom zabezpečovať spotrebiteľský úver zmenkou. Z tohto dôvodu sa nemôže úspešne domáhať plnenia titulom blankozmenky prijatej v rozpore s hmotným právom, pretože ide o výkon práva, ktorý nepožíva právnu ochranu. V prípade, že by došlo k uplatneniu práv z blankozmenky, konajúci okresný súd je v zmysle spoločného stanoviska povinný zabezpečiť v základnom konaní prieskum uplatneného nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu s tým, že rovnaká povinnosť sa aplikuje aj v exekučnom konaní. Navyše odvolací súd (aj okresný súd) vyhodnotil zmluvu o úvere, ktorá bola blankozmenkou zabezpečená ako spotrebiteľskú, ktorá neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/, z ktorých dôvodov sa tento úver považoval podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, pričom z ohľadom na dovolateľkou splnenú pohľadávku prevyšujúcu úver bol žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia. Teda akokoľvek vyplnená blankozmenka obsahujúca sumu prevyšujúcu už splnený bezúročný a bezpoplatkový úver by v prípade uplatnenia takejto zmenky zakladala uplatnenie práva bez právneho dôvodu. Na dôvažok dovolací súd uvádza, že ak by došlo k uplatneniu nárokov z blankozmenky, žalovaný by v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. zodpovedal za škodu vzniknutú spotrebiteľovi porušením výslovného zákonného zákazu splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom.

29. Vzhľadom na uvedené nemohol dovolací súd uzavrieť, že by odvolací súd zmenou rozsudku súdu prvej inštancie neprimeraným spôsobom znížil právnu ochranu prináležiacu dovolateľke v postavení spotrebiteľa, teda nedošlo k namietanému porušeniu dovolateľkou označených práv. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd pri rozhodovaní o žalobe na vydanie blankozmenky prihliadol na ochranu práv dovolateľky ako spotrebiteľa aplikujúc príslušnú právnu úpravu platnú a účinnú v čase, keď bola blankozmenka vystavená.

30. Z vyššie uvedených dôvodov dovolanie dovolateľky nie je dôvodné ani v časti nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, preto ho dovolací súd zamietol podľa § 448 CSP.

31. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Dovolací súd priznal žalovanému voči žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.